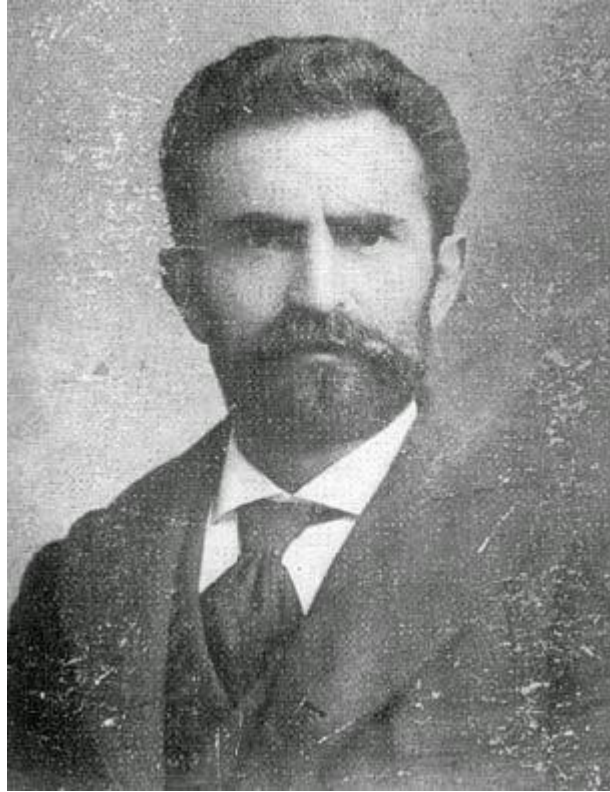

Errico Malatesta, 14 Δεκεμβρίου 1853- 22 Ιουλίου 1932

Ο Ερρίκο Μαλατέστα (Errico Malatesta, 14 Δεκεμβρίου 1853- 22 Ιουλίου 1932) ήταν Ιταλός αναρχικός. Μεγάλο μέρος της ζωής βρισκόταν σε εξορία από την πατρίδα του, την Ιταλία και συνολικά πέρασε πάνω από δέκα χρόνια στην φυλακή. Έγραψε και εξέδωσε ριζοσπαστικές εφημερίδες ενώ ήταν φίλος του Μιχαήλ Μπακούνιν.

Τα πρώτα χρόνια

Ο Μαλατέστα γεννήθηκε στην Σάντα Μαρία Κάπουα Βέτερε, στην επαρχία της Καζέρτα στη Νότια Ιταλία. Η πρώτη από μια σειρά συλλήψεων ήρθε στα δεκατέσσερά του, όταν συνελήφθη επειδή με ένα γράμμα που έγραψε, παραπονέθηκε στο βασιλιά Βίκτωρα Εμμανουήλ Β' για την αδικία που επικρατούσε στην περιοχή.

Ο Μαλατέστα αρχικά σπούδαζε φαρμακευτική στο Πανεπιστήμιο της Νάπολης- ωστόσο, απεβλήθη το 1871 επειδή συμμετείχε σε διαδήλωση. Την ίδια χρονιά, εν μέρει από τον ενθουσιασμό του για την Παρισινή Κομμούνια και εν μέρει για την φιλία του με τον Carmel Palladino, συμμετείχε στην πολιτική ομάδα της Νάπολης για την Πρώτη Διεθνή, ενώ έγινε αυτοδίδακτος μηχανικός και ηλεκτρολόγος. Το 1872 συνάντησε το Μιχαήλ Μπακούνιν, μαζί με τον οποίο συμμετείχε στην Αναρχική Διεθνή του St. Imier. Για τα επόμενα τέσσερα χρόνια, ο Μαλατέστα προπαγάνδισε τις απόψεις της Διεθνούς στην Ιταλία και φυλακίστηκε δυο φορές για αυτές του τις δραστηριότητες.

Τον Απρίλιο του 1887, ο Μαλατέστα, ο Κάρλο Καφιέρο, ο Ρώσος Στέπνιακ και περίπου 30 άλλοι ξεκίνησαν μια εξέγερση στην επαρχία Μπενεβέντο, παίρνοντας τα χωριά του Λέτινο και Γκάλλο αμαχητί. Οι επαναστάτες έκαψαν τα φορολογικά κατάστιχα και κήρυξαν το τέλος της βασιλικής κυριαρχίας, ενώ είχαν μεγάλη λαϊκή υποστήριξη αφού ακόμα και ένας παπάς της περιοχής έδειξε τη συμπαράστασή του. Όταν έφυγαν από το Γκάλλο, συνελήφθησαν από δυνάμεις της κυβέρνησης και κρατήθηκαν για δεκαέξι μήνες πριν αποσυρθούν οι κατηγορίες. Οι ριζοσπάστες, έπειτα από μια σειρά επιθέσεων στην ιταλική βασιλική οικογένεια και στους υποστηρικτές της, βρισκόταν υπό συνεχή παρακολούθηση από την αστυνομία. Ο Μαλατέστα, με το να είναι υποστηρικτής της σοσιαλιστικής επανάστασης, τέθηκε υπό παρακολούθηση παρά το γεγονός ότι οι αναρχικοί υποστήριξαν ότι δεν είχαν καμιά σχέση με τις επιθέσεις. Μετά που γύρισε στη Νάπολη και λόγω αυτών των συνθηκών, αναγκάστηκε να φύγει από την Ιταλία για να επακολουθήσει μια μακρά περίοδος εξορίας.

Εξορία

Πήγε στην Αίγυπτο, όπου επισκέφτηκε κάποιους Ιταλούς φίλους αλλά σύντομα εκδιώχθηκε από τον Ιταλό πρόξενο. Επιβιβάστηκε σε ένα πλοίο και αφού του αρνηθήκανε την είσοδο στη Συρία, στη Τουρκία και στην Ιταλία, αποβιβάστηκε στη Μασσαλία απ' όπου και πήρε το δρόμο για τη Γενεύη της Ελβετίας – η οποία τότε ήταν κάτι σαν κέντρο αναρχικών. Εκεί έδρασε μαζί με τους Élisée Reclus και τον Πέτρο Κροπότκιν, βοηθώντας τον τελευταίο στην έκδοση του περιοδικού *L' Anarchia*, ωστόσο σύντομα απελάθηκε και από την Ελβετία, και τελικά ταξίδεψε στο Λονδίνο το 1880, διαμέσου της Ρουμανίας, του Παρισιού και του Βελγίου.

Στο Λονδίνο ο Μαλατέστα εργάστηκε ως πωλητής παγωτού και ως μηχανικός, ενώ συμμετείχε το 1881 στη συνέλευση της Διεθνούς, που γέννησε την Αναρχική Διεθνή του St. Imier.

Πήγε να πολεμήσει τους Άγγλους αποικιοκράτες στην Αίγυπτο το 1882 και μυστικά επέστρεψε στην Ιταλία τον επόμενο χρόνο. Στη Φλωρεντία ίδρυσε την εβδομαδιαία αναρχική εφημερίδα *La Questione Sociale* (Το Κοινωνικό Ζήτημα) στην οποία εμφανίστηκε η πιο δημοφιλής του μπροσουρά, *Fra Contadini* (Μεταξύ Αγροτών). Ο Μαλατέστα πήγε πίσω στην Νάπολη το 1884 - αφού εξέτισε μια ποινή τριών ετών- για να περιθάλψει τα θύματα της επιδημίας χολέρας. Για ακόμα μια φορά έφυγε από την Ιταλία για να γλυτώσει την φυλάκιση, και πήγε στην Νότια Αμερική. Έζησε στο Μπουένος Άιρες από το 1885, όπου συνέχισε την έκδοση της *La Questione Sociale*, αναμίχθηκε στην ίδρυση της πρώτης μαχητικής ένωσης εργατών στην Αργεντινή, την Ένωση Αρτοποιών, και διαμόρφωσε τον αναρχικό χαρακτήρα των εργατικών κινητοποιήσεων στη χώρα για τα επόμενα χρόνια.

Επιστρέφοντας στην Ευρώπη το 1889, εξέδωσε εφημερίδα που ονομαζόταν *L'Associazione* στη Νίκαια μέχρι που αναγκάστηκε να φύγει για Λονδίνο. Για τα επόμενα οχτώ χρόνια ο Μαλατέστα έδρασε στο Λονδίνο, αλλά έκανε κρυφά ταξίδια στο Παρίσι, την Ελβετία και την Ιταλία, ενώ έκανε μια περιοδεία διαλέξεων στην Ισπανία με τον Φερνάντο Ταρίντα ντελ Μαρμόλ. Αυτή την περίοδο έγραψε αρκετές σημαντικές μπροσουρές, συμπεριλαμβανομένης της *L'Anarchia*. Ο Μαλατέστα έπειτα πήρε μέρος στο Διεθνές Συνέδριο Αναρχικών στο Άμστερνταμ το 1907, όπου διαμάχησε έντονα με τον αναρχοσυνδικαλιστή Πιερ Μονά για τη σχέση ανάμεσα στον αναρχισμό και στον συνδικαλισμό (Αναρχοσυνδικαλισμός). Ο τελευταίος πίστευε ότι ο συνδικαλισμός ήταν επαναστατικός και θα μπορούσε να δημιουργήσει τις συνθήκες της κοινωνικής επανάστασης, ενώ ο Μαλατέστα θεωρούσε ότι δεν ήταν ικανός. Ο Μαλατέστα πίστευε ότι οι συνδικαλιστικές ενώσεις ήταν ρεφορμιστικές και μπορούσαν να γίνουν ακόμα και συντηρητικές. Μαζί με τον Κρίστιαν Κορνέλισσεν παρέθεσαν ως παράδειγμα τα εργατικά συνδικάτα των ΗΠΑ, όπου συνδικαλιστικές ενώσεις απαρτιζόμενες από τους ικανότερους εργάτες μερικές φορές αντιτίθεντο στους λιγότερο ικανούς, για να αμυνθούν την προνομιακή τους θέση. Το 1912, μια συκοφαντική κατηγορία είχε ως αποτέλεσμα τρίμηνη φυλάκιση, και παραπομπή προς απέλαση. Όμως δεν απελάθηκε, ως αποτέλεσμα της καμπάνιας από τον ριζοσπαστικό τύπο και των διαδηλώσεων εργατικών οργανώσεων.

Η επιστροφή και ο θάνατος

Μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο ο Μαλατέστα επέστρεψε οριστικά στην Ιταλία. Δυο χρόνια μετά τον γυρισμό του, το 1921, η ιταλική κυβέρνηση τον φυλάκισε ξανά, αν και αφέθηκε ελεύθερος δυο μήνες πριν οι φασίστες ανέβουν στην εξουσία. Από το 1924 μέχρι το 1926, όταν ο Μπενίτο Μουσολίνι φίμωσε όλα τα ανεξάρτητα μέσα, ο Μαλατέστα, παρόλο που δεχόταν απειλές και η δημοσιογραφία βρισκόταν υπό κυβερνητική λογοκρισία, δημοσίευσε το περιοδικό *Pensiero e Volontà*. Θα περνούσε τα εναπομείναντα χρόνια του έχοντας μια σχετικά ήρεμη ζωή, βγάζοντας τα προς το ζην ως ηλεκτρολόγος. Αφού υπέφερε αρκετά χρόνια από το αδύναμο αναπνευστικό του σύστημα, ανέπτυξε βρογχοπνευμονία από την οποία και πέθανε έπειτα από μερικές εβδομάδες. Πέθανε την Παρασκευή 22 Ιουλίου του 1932.

Β.ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΕΠΟΙΘΗΣΕΙΣ

Ο Μαλατέστα ήταν ένας αναρχικός με αρχές — θα επέμενε πάντα στις αναρχικές του ιδέες όποια κι αν ήταν η κατάσταση. Πάντα απέρριπτε τα πολιτικά κόμματα και τις πολιτικές επαναστάσεις, προτιμώντας τις κοινωνικές επαναστάσεις. Ήταν καχύποπτος ακόμα και με τις επαναστατικές συνδικαλιστικές ομάδες τις οποίες υποστηρίζουν οι αναρχοσυνδικαλιστές.

Η συνεχής δουλειά του ως οργανωτής και ομιλητής ενσάρκωνε τα ιδανικά του για την ελεύθερη συνεργασία. Ο Μαλατέστα ήθελε να συμμετέχει ενεργά σε μια οργάνωση και να κάνει κάτι με τους ανθρώπους που την απαρτίζουν. Δεν είχε την νοοτροπία του να ανήκει σε μια ομάδα απλά για να ανήκει.

Σχετικά με τη βία

Ο Μαλατέστα πίστευε ότι η αναρχική επανάσταση θα ερχόταν σύντομα, και ότι η βία θα ήταν απαραίτητο συστατικό από την στιγμή που το κράτος βασιζόταν ολοκληρωτικά στο βίαιο εξαναγκασμό. Όπως έγραψε στο άρθρο του *The Revolutionary "Haste"*: Είναι λαχτάρα αλλά και στόχος μας, καθένας να μπορέσει να γίνει κοινωνικά συνειδητοποιημένος και μάχιμος· αλλά για να έχουμε αυτή την κατάληξη, είναι απαραίτητο να εφοδιαστούν όλοι με τα μέσα για ζωή και ανάπτυξη, και για αυτό είναι απαραίτητο να καταστραφεί με βία - από την στιγμή που δεν γίνεται διαφορετικά- η βία που αρνείται αυτά τα μέσα στους εργάτες.(*Umanita Nova*), Νούμερο 125, 6 Σεπτεμβρίου του 1921.

Ο Μαλατέστα, σύμφωνα με αυτή τη λογική, υποστήριζε τη βία ως απαραίτητο μέρος της χειραφέτησης της εργατικής τάξης.